

El diari britànic *The Guardian* va revelar que els immigrants que treballen en el Mundial 2022 s'enfronten a condicions equivalents al que en diríem

QATAR

Una presó a l'aire lliure

Treballadors provinents del Nepal i l'Índia ajuden a fer realitat els somnis de Qatar per al Mundial de Futbol 2022. Pel que sembla, però, s'enfronten a unes condicions pròximes al que en diríem esclavitud moderna i molts d'ells paguen per la feina amb la vida.

Pete Pattison va esperar Ganesh durant 11 dies a l'aeroport de Kàtmandu. Ganesh era d'un poble a 12 hores en cotxe de la capital nepalesa. Se'l considerava un gran treballador, una de les raons per les quals la seva família l'havia enviat a Qatar a treballar en una de les noves obres al golf Pèrsic. Ganesh tenia 16 anys quan va morir. El seu cos va tornar al Nepal en un taüt de fusta vermella.

Pattison és un professor britànic que també treballa com a periodista. Se

centra en el que ell anomena "formes d'esclavitud moderna". Ha viscut al Nepal durant vuit mesos. Abans d'això, feia classes de democràcia en una escola de Londres.

Després d'investigar durant tres mesos, Pattison va escriure sobre Ganesh i més treballadors morts al diari britànic *The Guardian*. Només entre juny i agost de 2013 ja van morir 44 treballadors nepalesos a Qatar. D'acord amb documents de l'Ambaixada del Nepal a Qatar, la majoria d'aquestes morts

les causaven atacs de cor o accidents laborals.

L'informe de Pattison podria resultar molt perjudicial per a Qatar, que acollirà el Mundial de Futbol el 2022. Fins llavors, l'emirat es gastarà uns 74 milers de milions d'euros en noves carreteres, hotels, línies ferroviàries d'alta velocitat i estadis construïts per treballadors com Ganesh, que treballen de sol a sol a temperatures de 50 graus a canvi de salaris de misèria. Ells són els nous esclaus del golf Pèrsic.

esclavitud moderna.

Hi ha molts indicis que els 44 nepalesos morts no són cap excepció. Després de les revelacions de *The Guardian*, l'ambaixador de l'Índia va informar que 82 treballadors indis havien mort durant els primers cinc mesos d'aquest any, i va assenyalar que 1.460 s'havien queixat de les males condicions laborals. La Confederació Sindical Internacional tem que, si les condicions de treball no canvien, fins a 4.000 treballadors podrien morir a Qatar abans del primer partit del Mundial.

La credibilitat en joc. El món del futbol també es va alarmar per la notícia de la mort de l'adolescent nepalès. L'assessor especial de les Nacions Unides sobre l'Esport, Willi Lemke, hi va respondre organitzant una conferència telefònica amb membres del personal a Nova York. Ara es planteja enviar observadors de l'Organització Internacional del Treball a la capital de Qatar, Doha. Lemke diu que la FIFA hauria de considerar l'opció de retirar el Mundial de Qatar "com una manera d'exercir pressió".

El president de la Lliga alemanya de futbol, Reinhard Rauball, responsable de les lligues professionals de futbol d'Alemanya, ha afegit: "No es pot celebrar una Copa del Món basada en un sistema d'esclavitud i de menyspreu per la vida humana. La credibilitat del futbol mundial i la seva integritat moral estan en joc".

Les grans obres de construcció al Golf atrauen més de 100.000 nepalesos cada any. El periodista britànic Pattison va passar una setmana amb treballadors nepalesos a Doha, on va veure que vivien amuntegats com bestiar en habitacions minúscules, obligats a fer servir uns banyes fastigosos i a compartir dues cuines entre centenars de persones. També va descobrir una dotzena de treballadors que havien fugit dels seus caps i que s'amagaven en una habitació darrere de l'Ambaixada del Nepal.

Moltes empreses retiren els passaports als treballadors estrangers així que arriben. A més, aquests treballadors sovint vénen carregats amb grans deutes després d'haver pagat les

taxes de col·locació de les agències d'ocupació del seu país. No tenen més remei que continuar treballant al desert. L'ambaixadora del Nepal a Qatar va titllar la nació del Golf de "presó a l'aire lliure". Arran d'aquestes declaracions, va ser destituïda el setembre de 2013.

La Suïssa del Golf. Per a l'emir Tamim Al-Thani i el seu pare Hamad, el fundador del Qatar modern, les revelacions són més greus que per a altres governants de la regió del Golf, perquè posen en dubte el miracle econòmic de Qatar. Cap qatarià decent està disposat a embrutar-se les mans. Com a resultat d'això, més del 90 per cent dels treballadors de l'emirat són estrangers. Gairebé la meitat provenen del Nepal, i els altres de l'Índia, el Pakistan i Indonèsia.

Abans, els veïns de Qatar al golf Pèrsic –Aràbia Saudita i els Emirats Àrabs Units, que inclouen Dubai i Abu Dhabi– tenien més probabilitats de cridar l'atenció per culpa de l'explotació i les condicions de treball inhumanes.

Willi Lemke, assessor especial de les Nacions Unides sobre l'Esport.

A Qatar li agrada presentar-se com una monarquia transparent i com una petita nació que inverteix en diplomàcia, art, educació, esport i entesa internacional; un país ric i estable, una petita Suïssa al Pèrsic. Aquesta és una de les raons per les quals molts van creure que l'emirat podia acollir la Copa del Món.

A instàncies de Sheikha Mozah, esposa de l'antic emir i mare del nou, universitats nord-americanes com ara Cornell i Georgetown han construït campus a Doha. Mozah convida treballadors humanitaris de tot el món a una conferència anual a Qatar i també presideix la fundació que alberga els Debats de Doha, un fòrum dedicat a millorar el món.

Però les obres de Qatar donen una imatge diferent del país. Una d'aquestes obres és Lusail City, una nova ciutat gegant que es construirà a la vora d'un desert de grava i que també serà la seu de l'estadi on es jugarà la final. Ara, treballadors immigrants asfalten els carrers sota una calor abrasadora.

El periodista Pete Pattison acaba de visitar la família de Ganesh al Nepal. Van incinerar el seu fill a la vora del riu del seu poble natal, d'acord amb la tradició. "El meu fill sempre havia estat fort i sa", va explicar el seu pare. "No vull tornar a sentir a parlar mai de Qatar".

*Lukas Eberle, Maik Grosseckthöfer,
Christoph Scheuermann i Bernhard
Zand*

© Der Spiegel

Traducció de Paula Arnas Antolín

Senyor Brahimi, vós heu dimittit com a enviat especial de les Nacions Unides a Síria. Quan va entrar a ocupar el càrrec el 2012, molts creien que la tasca d'aconseguir la pau a Síria era una missió impossible. Què esperàveu aconseguir?

—La idea era (i encara ho és) que Baixar al-Assad accepti convertir-se en un poder a l'ombra en comptes de continuar com a president, una transició pacífica amb la seva participació per caminar cap a una nova Síria. Això és el que jo somiava i encara somio.

—Podeu assenyalar un incident concret que us fes veure que era hora d'abandonar?

—Quan vaig acabar la segona ronda de negociacions en l'anomenada "Conferència de Ginebra II" a principis d'any, em vaig adonar que aquest procés tardaria molt a tirar endavant.

—Què va passar?

—Ni Rússia ni els Estats Units no van poder convèncer els seus socis a participar en les negociacions amb unes intencions serioses.

—Fins a quin punt les disputes giren entorn de la persona del president Al-Assad?

—La qüestió del president Al-Assad va ser un obstacle enorme. El règim sirià només va venir a Ginebra per quedar bé amb els russos, pensant que estaven guanyant militarment. Jo els vaig dir: "Estic segur que les vostres instruccions eren 'Aneu a Ginebra. Però no feu cap concessió ni debateu res seriosament'".

—I l'altre bàndol?

—La majoria de l'oposició estava en contra d'anar a Ginebra. S'estimaven més una solució militar i van venir sense cap mena de preparació. Com a mínim, però, tenien ganes de començar a parlar amb el president Al-Assad, ja que es preveia que en algun moment ell hi assistiria.

—Per tant, vós no vàreu tenir cap opció?

—Vaig dir diverses vegades als nord-americanes i als russos, mentre es preparaven per Ginebra, que portaven aquelles dues delegacions de mala gana, contra la seva voluntat.

—Pel bé del seu país, per què Baixar al-Assad no va poder accep-

tar que el substituís un líder amb qui tothom pogués conviure?

—És el seu règim. Encara té ànsies de poder. El règim està construït al voltant de la seva persona i ell encara té prou autoritat sobre la gent perquè mantenen-lo en el poder es consideri una part fonamental de la seva visió de futur. Com ell diu, "el poble em vol aquí i no puc dir que no". També va dir: "Sóc un ciutadà sirià. Si tinc el 50% dels vots més un, em quedaré; si tinc el 50% menys un, me n'aniré". Ahir el van reelegir per set anys més! Estem en una situació en què un bàndol diu que no hi haurà una solució tret que Al-Assad continuï en el poder. I l'altre bàndol diu que no hi haurà solució llevat que Al-Assad plegui. Vós sabeu fer la quadratura del cercle?

—Al-Assad és conscient de la manera com el seu exèrcit està fent la guerra?

—Al cent per cent.

—Les bombes barril que es llancen des d'helicòpters damunt la població civil? Els hospitals que són objectius dels bombardeigs? La tortura i l'assassinat sistemàtic de milers o de desenes de milers de persones?

—Ell sap moltíssimes coses. Potser no sap tots i cadascun dels detalls del que està passant, però estic segur que és conscient que es tortura, que es mata, que es llancen bombes, que es destrueixen ciutats. No pot ignorar que hi ha dos milions i mig de refugiats. L'any que ve el nombre serà de quatre milions, i hi ha sis milions de persones desplaçades a l'interior del país. Ell sap que hi ha de 50.000 a 100.000 persones a les seves presons. I que algunes són torturades cada dia.

—Vós li vàreu parlar d'aquests fets?

—I tant! Vaig parlar amb ell d'una llista de 29.000 persones de les seves presons i vaig donar una còpia de la llista al seu gabinet.

—El règim és el major culpable o altres parts també han comès crims de guerra?

—De crims de guerra se'n cometen cada dia, en tots dos bàndols. La fam es fa servir com a arma. Com se'n diu, si no, d'impedir que a 250.000